

T. Ágoston László

Piros ász

– Gyűlölöm ezt a rohadt dögöt – dűnnyögte álmában Gálné, a hervadó szépasszony, aki hajdan izgatóbb és irigylésre méltóbb napokat is megélt, hiszen neki még egy államtitkár is megkérte a kezét. Jó, hát akkor még nem volt államtitkár, de mindenki tudta, hogy sokra viszi. Az apja, az a vaskalapos, minden lében kanál apja az oka, hogy végül is a Pótáék nagyseggű, pösze Violkáját vette feleségül. A Violkát, akinek már negyvenévesen szilikonnal kellett kitömni a melltartóját, mert a mellei a térdét verdesték. A Violkát, akinek egy egész festékgyár ül az arcán...

– Ej, ej... – csóváltgatta a fejét Gál, az ügyvéd, aki éppen arra keresett valamiféle paragrafust, hogyan tudja fölmentetni az ügyfelét a bíróságon a nemi erőszak kísérlete, vagy a molesztálás vádja alól. No persze, hogy részeg volt a képviselő úr... Többen is tanúsíthatják, hogy alig állt a lábán. Rendben van, de hogy lesz ebből enyhítő körülmény, meg felmentő ítélet? Már egészen jó, használható ötletei voltak mielőtt ez a nő elkezdett nyugólódni mellette. Piszkosul unja már, hogy állandóan ezt a hülye Violkát emlegeti. Ő meg csak hallgatja, és nyel, mint az éhes kacsa a nokedlis tál mellett. Mi köze neki ehhez az egész históriához? Akkor kellett volna föl függesztetni magát, amikor jó hírű, jól szituált ügyvédként volt olyan ügyefogyott, hogy elvette feleségül. No, de hát a büntető ítéletnek mégis csak arányban kellene lennie az elkövetett cselekménnyel. Ez rosszabb, mint az életfogytiglan...

– Ébredj, Réka! – rázogatta meg az asszony vállát. – Már megint azzal a hülye barátnőddel álmodtál?

– Mit csináltam már megint? – ébredt a másik a szemét dörzsölgetve.

– Motyogsz itt nekem, hogy gyűlölöd azt a rohadt dögöt. Gondolom, a Violkával küszködteél már megint álmokban. Elfelejtethéd már végre! Rohadt dolog, hogy téged vettelek feleségül, mégis ez a nő visz a sírba.

– Meg vagy te buggyanva, Kornélkám! Éppen azt álmodtam, hogy át akartam menni a szomszédba a Piroskához, és ahogy beléptem a kapun, a nyakamba ugrott az a nagy dög kutyájuk, a Cézár, vagy hogy becézik, és lenyalta az arcomról a sminket. Tudod, mennyire utálok ezeket a vérebekeket...

– Én meg a sminkedet – kottyant közbe a férfi. – Hozzad se lehet érni, mert elkenődik az arcodon a festékbolt.

– Hogy micsoda a micsodán? – ült föl hadra készen az ágyban az asszony. – Mondom, hogy azzal a rohadt kutyával küszködtem álmomban. Mit hordasz itt össze nekem hajnali kettőkor? Ágyba hozod a könyveidet? Jellemző! Velük élsz nemi életet?

– Hagyjál már békén, Réka! Tudod, hogy a Szári képviselő úrnak kell valamiféle enyhítő körülményt kreálnom a nemi erőszakos ügyével kapcsolatban. A részegség önmagában édes kevés. Bújom itt a szakirodalmat, te meg a kutyával nyalatod a sminkedet...

– Gyűlölöm a szakirodalmadat is! Mindig abba menekülsz, ha szólni akarok hozzád.

– Szólni? Tudsz te szólni is, drágám? Rikácsolni, mint a pulyka. Azt tudsz. Ismered, az a pulyka, amelyik fölfújja a nyakzacskóját amikor mérges, aztán széttárja a farktollait, és azt rikácsolja, hogy „rút-rút-rút”.

– Na, látod, téged is utállak, amikor ilyeneket mondasz nekem. Akkor már inkább a Piroskáék randa kutyája – mondta szepegeve, aztán megveregette a kispárnáját és tüntetően elfordult.

Az ügyvéd meg sóhajtott egy mélyet, és lapozgatta tovább a szakirodalmat.

*

Másnap reggel a piacra ment Gálné. No, nem egyedül, ott volt vele a munkaközvetítő által ajánlott szakácsnő is. Megtermett, ötven év körüli asszony. Látszott rajta, hogy nem veti meg a saját főztjét. Legszívesebben visszaküldte volna a feladónak, mert utálta az ilyen nagysegű, nagymellű, pattanásos arcú nőket, akikről lerítt, hogy még soha nem jártak konditeremben. No, de hát mit várhat az ember ezektől a közvetítős csajoktól is? Tudják ezek milyen szakácsnő illik egy hozzá hasonló, mondjuk ki nyíltan, úri asszony európai szintű konyhájába? Honnét tudnák? Aztán még ha tudnák is, az olyan szintű szakácsnők már régen elszegődtek valamelyik nyugati szállodába és gennyesre keresik magukat. Aki itthon maradt, az meg ilyen. No, de hát ez van, ezekkel kell estére vacsorát adni a villában, amire három ügyvédet, meg egy államtitkárt is meghívtak feleséggestül.

Ó, mennyire utálja ezeket a pofavizit fogadásokat! Utálja, utálja, utálja! De mit lehet tenni? Ezek hozzák a Gál és Társa Ügyvédi Irodának a zsíros megbízásokat, a befolyásos ügyfeleket, és neki a kosztpénzt. De hát ettől még lehet utálni...

Megállt a hentes pultja előtt és rámutatott a tálcára kirakott húsrá.

– Ez friss, vagy csak lemosták róla a penészt? – kérdezte, de érződött a hangján, hogy nem vár ráválaszt, csupán valamiféle elismerést a kinyilatkoztatásához.

– No, de asszonyom! – kapta föl a fejét a hentes. – Ez a disznó tegnap még röfögött. Nézz meg közelebbről! Egyenesen a vágóhídról hozták hajnalban a szállítók.

– Röfögött... na jó, ismerem én magukat, nem kell a sóder! A tarjából adjon mondjuk tíz kilót, de szép legyen, mert visszahozom, ha nem tetszik. Vitesse ki a kocsihoz a parkolóba!

– Utálok ezt a haszonleső népséget – sziszegte a szakácsnőnek a zöldséges kofák felé haladva. – Csak a borraivalóért hajlong mindegyik. Az anyjukat eladnák húsz forintért.

A szakácsnő meg csak nézett nagy, kerek szemekkel, mint aki rossz szellemet lát, és nyelt egy nagyot. Nem egy hasonló úri asszonnal volt dolga az utóbbi években. Tudta, hogy nem érdemes vitatkozni velük, mert ezek nem beszélgetnek a hozzá hasonló néberekkel, hanem kinyilatkoztatnak. Bólogatni kell nekik, fölvenni a fizetséget, aztán minél előbb elfelejteni, hol főzött tegnap. Két hete valami pénzügyi tanácsoséknál főzött három napig. Magas rangú vendégeik voltak. Néhány külföldi is volt köztük. A munkaközvetítőben azt ígérték, hogy ez olyan munka lesz, ami beszámít majd a nyugdíjába, meg bejelentik az egészségbiztosítónál is. Aztán a

végén lejött a konyhába az asszony, és azt mondta, hogy ad egy ezres borraivalót, aztán felejtse el őket! Pénzügyi tanácsos... No hiszen...

A zöldséges kofa már messziről észrevette a rosszkedvű kuncaftot, és igyekezett elbújni a portékája mögé. Nem kellett őt félteni, ha bármiféle vitába is keveredett a vevőivel, de hát egy ilyen nagymenő ügyvéd feleség... Az ember befogja a fülét, közben valami szép dologra gondol, és mosolyog, mint hülye gyerek a félfülű bögrén. Mert végtére is ezekből él az östermelő, nem a fél kelkáposztát méregető kisnyugdíjasokból.

– Gyűlölöm ezeket a nagy bevásárlásokat, meg a nagypofájú kofákat! – fújt nagyot a csijához érve Gálné. – Hentesekkel, zöldséges kofákkal egyezkedni, ez a halálom. De hát a férjem ragaszkodik hozzá, hogy ott legyek a bevásárlásoknál, nehogy a szakácsnő összejátsszon a kofákkal. Pedig a sofőr épp úgy vigyázhatna rá, mint én. Még szerencse, hogy a lányom nem ebben a zsugori világban nő föl. Párizsban végzi az egyetemet. Remélem, kifog magának valami hozzá illő jól szituált francia fiút, aki mellett nem kell ilyen bunkóságokkal foglalkoznia. Magának van gyereke?

– Van. Két fiú, meg egy lány.

– Dolgoznak, vagy még tanulnak valahol?

– Az egyik fiam Bécsben pincérkedik, a másik meg számítógépes programozó. A lányom nemrég szült. Gyesen van.

– Na látja, és még azt mondják, hogy nincs jövőképük a fiataloknak...

– Azt én nem tudom, kérem, de hogy ebből a fizetésből nem lehet megélni, az biztos.

– Hát persze, mert csak panaszkodnak ahelyett, hogy dolgoznának. Nagyon sok hiányszakmában hirdetnek felvételt, de nincs rá jelentkező. Nálam se képes hosszabb távra megmaradni egy házvezetőnő, pedig még sofőrt is adok mellé a bevásárláshoz. Mi kéne még?

– Nem tudom, kérem, nem vagyok én politikus – állt meg a szakácsnő. – Azt viszont látom, hogy a közmunkások ötvenezerért kaszálják a füvet, a miniszterek meg helikopterrel járnak lakodalomba.

– Ezt is a tévében látta, mi? Utálom ezeket a hírhajhász riportereket. Már rég le kellett volna csukni valamennyit. Hogy jönnek ezek ahhoz, hogy más ember zsebében, meg magánéletében kutassanak? Örülhetnének, hogy egyáltalán szabadlábbon kóricálhatnak.

A szakácsnő alig észrevehetően elhúzta a száját és elhallgatott. Arra gondolt, hogy abból a pénzből, amit itt keres, akár három rugdalózót is vehet az unokájának.

*

A vacsora elkészült, két pincér forgolódott az asztalok körül. Gál, meg a neje széles mosollyal fogadták az ajtóban a vendégeket. Fontos vacsora volt ez a férfi számára, hiszen ezen múltott, hogy megkapja-e a minisztériumtól azt a bizonyos ötven milliós megbízást, vagy a rivális ügyvédi irodát bízzák meg vele, ő meg talpalhat tovább holmi tyúkpercek meg válópercek ügyvédjeként.

– Utálok ezeket a hülye fogadásokat – sziszegte az asszony két vendég között. – Mi az, hogy utálok? Gyűlölöm, mint a bűnömet. Sok hülye pléhpofo, meg selyembe burkolt festékbolt. Ha nem vigyáz, még hozzájuk ragad az ember.

– Gondolj amit akarsz, csak mosolyogj közben, Réka! – bökte oldalba Gál. – Mosolyogj már, te citromlédi! Itt jön az államtitkár, meg a neje. Ha miattad elugrik ez az üzlet, én biz’ Isten elválok tőled. Mosolyogj!

– Én meg akkor válok el tőled, ha abba nem hagyod a dirigálást. Mi vagyok én, szalonzeneke? – Aztán az éppen oda érkező államtitkárnak nyújtotta a kezét, majd a hön utált Violkához fordult. Puszi jobbról, puszi balról. – Nagyon csinos vagy, drágám! Hogy csinálod, hogy nem fog rajtad se a kaja, se az idő?

– Majd szólj a desszert után, hogy adjam meg a fitneszedzőm címét! – súgta Viola két puszi közt, bár legszívesebben bokán rúgta volna ezt a savanyú uborkát.

A kévét a kék szalonban szolgálták föl. Miközben átvonultak a vendégek, két ajtó közt Réka mellé sodródott a frakcióvezető neje, és sokatmondó félmosollyal odavetette:

– Hallottad, hogy a Violkákéé válnak?

– Nocsak? Új fiú a fedélzeten?

– Rosszabb. Ifjú hölgy az államtitkár úr csapatában. Friss diplomás. Új hús a terítéken.

– No, hát ennek szívből örülök – bólintott rá Réka. – Ez az első örömteli hír a mai estén.

Annyira felvillanyozta ez a hír, hogy örömeiben odasündörgött a kártyaasztalnál éppen elhelyezkedő férfiakhoz és az államtitkár fülébe súgta:

– Hallom, már megint te lettél a piros ász...

Nem kellett volna. A férfi felhúzta a szemöldökét, mint Rózsa Sándor, amikor a lovát ugratta, és türelmetlenül fordult a társaihoz.

– Akkor hát kártyázunk, uraim, vagy megnyitjuk a pletyka klubot?

– Ossza már a miniszter úr! – szólt egyikük és megemelte a paklit.

Gál Kornél is érezte, hogy történt valami. Valami, ami nem éppen az ő malmára hajtja a vizet. A neje, ez az ostoba liba mondhatott valamit az államtitkárnak. Fogalma sincs, hogy mit, de az biztos, hogy nem tetszett neki. Rögtön vissza is ment Réka az asszonyokhoz, és nagy hangon kezdett magyarázni valamit. No igen, minél hangosabb ez a nő, annál nagyobb zavarban van. Az államtitkár meg csaknem fölrobban dühében... Mi a francnak kellett annak idején feleségül vennie ezt a nőt? Lány korában se volt különb. Forrófejű, meggondolatlan. Jó, tizenöt évvel fiatalabb nála. Tagadhatatlan, hogy csinos nő volt. Az a pletyka keringett róla, hogy ez a Szabó, aki akkor szóvivő volt, megkérte a kezét, de valamiért nem adta hozzá az apja. Vagy a lány mondott nemet? A fene emlékszik már rá. Lényeg az, hogy ő is megpróbálta, és neki, a jó nevű, jólszituált ügyvédnek igent mondott. De ha most valami nagy marhaságot csinál, és a botrány miatt elugrik ez az ötven milliós megbízás, biz’ Isten megfojtja, de minimum elválik tőle.

Bejött, amitől tartott. Az államtitkár egész este olyan szórakozott volt, hogy még a kártyára se tudott figyelni. Máskor úgy csalt, mint egy vérprofi az amerikai westernfilmekben, és még az asztaltól is fölugrott, ha véletlenül nem ő nyert. Most meg nem győztek hibázni a társak, hogy egy-egy játszmát ő is nyerhessen. Egy alkalommal kiment a teraszra levegőzni. Ő utána vitte a kabátját, nehogy megfázzon, és ha már ott voltak, megpróbálta szóba hozni a megbízást.

– Ugyan, hagyj engem békén a hivatali ügyekkel! – háritotta el a kérdést. – Nem elég a nők hülyesége, még te is engem zaklatsz... A nejedet meg próbáld meg kordában tartani, mert piszok rosszul áll neki a bizalmaskodás!

Hát akkor mégis csak jól sejtette, hogy a Réka köpött bele a levesébe – gondolta, és nem kérdezett többet. Tudta, hogy ennek a megbízásnak már lóttek. Végtére is teljesen mindegy, hogyan és mit mondott, mit rontott el az asszony. Ez a húzása ötven milliót ért. És akkor még ő, a vén tulok visszautasította annak a csinos fiatal kolléganőnek a közeledését, aki valósággal fölajánlotta magát. Pedig azt suttoják róla, hogy valóságos furulyaművész. No, mindegy, ezt a málnást már alighanem az orrára húzzák a túlvilágon. Ennek a dalnak azonban itt vége szakad! A vendégek előtt természetesen nem csinál botrányt, de ha elmennek, az első dolga lesz, hogy fölpofozza ezt a hülye lotyót. Mit képzelsz, ki ő?

A vendégeket, mint az érkezéskor, a búcsúzásnál is jobbról-balról puszival, kemény kézfogással köszöntötték. Aztán Réka nem titkolt kárörömmel újságolta:

– Hallottad? A Szabóék válnak. Új maca a láthatáron. Violkának mennie kell. Kíváncsi leszek, mit tud kizsarolni tőle.

– Leszarom a Violkát, meg a te gyerekes bosszúdat is – üvöltötte az ügyvéd. – Elcseszted nekem az évtized legnagyobb megbízását. Tudod, mit tettél, te hülye lotyó!? – és ütésre emelte a kezét.

– Úgy van, üss meg, te kurvapecér! Üss meg! – és az arca elé kapta a karját.

– Üssön meg téged a guta – mondta szikrázó szemmel Gál, de azért odacsapott.

– Elnézést a zavarásért, ügyvéd úr – kukkantott be a hátsó ajtón a szakácsnő –, de mennek...

– Akkor hát menjen! Ki tartja vissza?

– Menjen a francba maga is! – rikácsolta az ügyvéd felesége. – Majd holnap kifizetem.

Nem volt túl boldog a szakácsnő ezzel a válasszal, de maga is úgy gondolta, jobb, ha most távozik, és úgy tesz, mintha nem látott, nem hallott volna semmit. Legföljebb majd ezt az utat is fölszámolja a munkadíjnál. Csak annyit mondott:

– Holnap tíz óra körül jövök.

– Oké, csak menjen már! – sürgette a férfi és folytatta a pofozást.

Réka belátta, hogy se sírással, se hangoskodással nem tudja lecsillapítani a férje dühét, inkább futásra vette a dolgot. Fölszaladt a vendégszobába, magára zárta az ajtót és onnét kiáltotta ki neki:

– Vedd tudomásul, hogy elválok tőled! Soha se szerettelek, de most kifejezetten utállak. Gyűlöllek, te paragrafuszabáló vadállat!

– Dehogyan válsz te el tőlem, drágám! – sziszegte az ajtó előtt Gál. – Én válok el tőled, te rókák anyja! És rád fogom bizonyítani, hogy fűvel, fával, nagyharanggal, meg a kisvonattal is megcsaltál. Úgy mész el innen, ahogy idejöttél; csupasz seggel. Egy rohadt fityinget se adok neked. Már megyek is, megírom, és reggel beadom a válókeresetet.

Az asszony hallotta, amint reggel készülődött a férje a fürdőszobában, meg a konyhában, de úgy tett, mintha mélyen aludna és semmit se venne észre. Megvárta, míg elmegy, csak aztán nyitotta ki a vendégszoba ajtaját. Ott hevert előtte a válóperi kereset másolata. Remek fogalmazvány volt, tele pocskondiázó részletekkel. Minden állítás mellett ott volt a tanúk neve, címe. A beadvány mellett meg egy kis levél. „Ha aláírod a mellékelt nyilatkozatot, amelyben lemondasz mindenféle anyagi igényedről, közös megegyezéssel válunk.”

Dühöngött egy sort, belekiabálta a VAKVILÁGBA, mennyire gyűlöl mindent és mindenkit, aztán fogta a tollat, és aláírta a nyilatkozatot. Letette a férje íróasztalára, aztán a papucsával betörte a bársekreány üvegét, és sorban meghúzott minden üveget, amit abban talált. Az íróasztal fiókjának titkos rekeszében talált valami finom, fehér port. Nem tudta, csak sejtette, mi lehet az. Töltött a pohárba egy decinyi whiskyt, beleszórt vagy két-három tasakkal és fölhajtotta.

A szakácsnő talált rá, amikor tíz óra után becsöngetett. Nem jött ki senki, de nyitva volt az ajtó. A dolgozó szobáé még tárva is. Az asszony ott feküdt a szőnyegen, és éppen maga alá pisilt. Úgy gondolta, még él. Hívta a mentőket.

Gál csak este tudta meg, mi történt, amikor hazaért a vidéki útról és egy rendőr fogadta az ajtóban. Rögtön a kórházba hajtott, ahol szenvtelen arccal hallgatta az orvos beszámolóját a felesége életveszélyes állapotáról. Csupán annyit dörmögött maga elé:

– Hát nem fölfalta ez a hülye némbor a tárgyi bizonyítékot?...
